

## POSTANOWIENIE

20 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 20 lutego 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa R.W.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 6 lutego 2025 r., I ACa 2382/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego pozwaną, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. oznacza to, że w

skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca Bank S.A. w W. powołała się na liczne zagadnienia prawne dotyczące kwalifikowania umowy kredytu zawartej przez osobę fizyczną jako umowy zawartej przez konsumenta w rozumieniu art. 22<sup>1</sup> k.c., zgodności żądania zapłaty opartego na założeniu o nieważności umowy kredytu z zasadami współżycia społecznego, jeżeli kredyt został spłacony, znaczenia pisemnego oświadczenia konsumenta, że został poinformowany o ryzyku kursowym dla badania pod kątem abuzywności klauzul obciążających konsumenta takim ryzykiem, konsekwencji stwierdzenia abuzywności klauzul waloryzacyjnych odsyłających do kursu tabelarycznego banku zawartych w umowie kredytu powiązanej z walutą obcą, a także oprocentowania, jakie należałoby przyjąć dla kredytu złotowego, gdyby założyć, że skutkiem abuzywności jest przekształcenie umowy powiązanej z walutą obcą w kredyt złotowy. Wskazała również – w zbliżonym kontekście – na potrzebę wykładni powołanych we wniosku przepisów kodeksu postępowania cywilnego, kodeksu cywilnego, Konstytucji RP i dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. WE L 95, s. 29). Zdaniem pozwanej, w sprawie zachodziła również podstawa nieważności postępowania wynikająca z art. 379 pkt 2 k.p.c.

Powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

W celu uzasadnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) konieczne jest natomiast wykazanie, że określony przepis prawa lub zespół tych przepisów, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w judykaturze w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08 i z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07).

Bliższa analiza wniosku nie pozwalała uznać, by w sprawie zakończonej zaskarżonym wyrokiem wystąpiły powołane przyczyny kasacyjne.

Wątpliwości związane z wykładnią art. 22<sup>1</sup> k.c. odrywały się od okoliczności sprawy, z których wynikało, że sporna umowa kredytu została zawarta w celu sfinansowania celów mieszkaniowych powoda, powód zawierał umowę przed zawarciem małżeństwa, kredyt nie był przeznaczony na działalność gospodarczą lub zawodową, powód w zakupionym lokalu nie prowadził takiej działalności, natomiast adres lokalu został wskazany przez małżonkę powoda jako miejsce wykonywania działalności gospodarczej, przy czym działalność ta została rozpoczęta ponad dwa lata po zakupie mieszkania. Nie wystąpiła zatem – w świetle wiążących Sąd Najwyższy ustaleń – sytuacja, która miała stanowić założenie przedstawionych we wniosku wątpliwości, tj. w której cel kredytowania pozostawałby w związku z działalnością gospodarczą małżonka kredytobiorcy, a tym bardziej przypadek, w którym część kredytu zostałaby wydatkowana na potrzeby działalności gospodarczej.

W pozostałym zakresie przytoczone we wniosku wątpliwości – w zestawieniu z zarzutami skargi i przedmiotem postępowania przed Sądami *meriti* – odnosiły się do konsekwencji zawarcia w umowie kredytowej powiązanej z walutą obcą (frankiem szwajcarskim) postanowień umownych wyrażających ryzyko walutowe i odsyłających do tabel kursowych banku przy przeliczeniu waluty obcej na złote polskie i odwrotnie. Problematyka ta była nie tylko wielokrotnie, lecz także wszechstronnie podejmowana w odniesieniu do zbliżonych treści umów

kredytowych w judykaturze Sądu Najwyższego i w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, co doprowadziło do utrwalenia się jednolitych kierunków orzeczniczych, w które wpisywało się stanowisko wyrażone w zaskarżonym wyroku (por. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, nr 9, poz. 56, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr 2, poz. 20, z dnia 10 maja 2022 r., II CSKP 163/22, z dnia 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22, z dnia 13 maja 2022 r., II CSKP 405/22, z dnia 20 czerwca 2022 r., II CSKP 701/22, z dnia 9 września 2022 r., II CSKP 794/22, z dnia 26 stycznia 2023 r., II CSKP 722/22, z dnia 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22, z dnia 25 maja 2023 r., II CSKP 1311/22, z dnia 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22, z dnia 25 października 2023 r., II CSKP 820/23, z dnia 29 listopada 2023 r., II CSKP 1460/22 oraz II CSKP 1753/22, z dnia 19 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22 oraz II CSKP 36/23 i z dnia 6 września 2024 r., II CSKP 1644/22, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2022 r., I CSK 1669/22, z dnia 27 kwietnia 2023 r., I CSK 3629/22, z dnia 8 grudnia 2023 r., I CSK 5651/22 i z dnia 29 maja 2024 r., I CSK 2038/23 oraz powołane tam dalsze orzecznictwo Sądu Najwyższego; w judykaturze Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zob. zwłaszcza wyroki z dnia 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, *I.W., R.W. przeciwko Bank BPH S.A.*, ECLI:EU:C:2021:341, z dnia 18 listopada 2021 r., C-212/20, *M.P., B.P. przeciwko „A.”*, ECLI:EU:C:2021:934, z dnia 16 marca 2023 r., C-6/22, *M.B., U.B., M.B. przeciwko X S.A.*, ECLI:EU:C:2023:216 i z dnia 23 listopada 2023 r., C-321/22, *ZL, KU, KM przeciwko Provident Polska S.A.*, ECLI:EU:C:2023:911).

*Novum* nie stanowiła okoliczność, że umowa kredytu została wykonana (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2024 r., II CSKP 2144/22, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2024 r., I CSK 681/23 i z dnia 20 września 2024 r., I CSK 2542/23). Argumenty powołane w tym kontekście przez skarżącą nie skłaniały ponadto do przyjęcia, aby w materii tej można było mówić o zagadnieniu prawnym lub poważnych wątpliwościach interpretacyjnych w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 lub 2 k.p.c.

Wywody wniosku – w zestawieniu z aktualnym orzecznictwem Sądu Najwyższego i judykaturą Trybunału Sprawiedliwości – nie przekonywały w

konsekwencji o potrzebie dalszych wypowiedzi Sądu Najwyższego w objętej nimi materii, z uwzględnieniem publicznoprawnych, ponadindywidualnych funkcji skargi kasacyjnej.

W zakresie zarzucanej przez pozwaną nieważności postępowania należało wskazać, że art. 379 pkt 2 k.p.c. dotyczy strony postępowania, podczas gdy stanowisko pozwanej zdawało się zakładać, że po stronie powodowej powinny brać udział także inne osoby, które stroną się nie stały. W takiej sytuacji, co jasne, nie może być jednak mowy o nieważności postępowania z powodów wskazanych w art. 379 pkt 2 k.p.c. Niezależnie od tego, problem charakteru prawnego współuczestnictwa czynnego kredytobiorców, zawierających wspólnie umowę kredytu, w sprawach przeciwko kredytodawcy, był rozważany w judykaturze Sądu Najwyższego, w której przyjęto, że współuczestnictwo to nie ma koniecznego charakteru (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2025 r., II CSKP 643/25 i powołana tam judykatura).

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2, art. 98 § 1-1<sup>1</sup>, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Paweł Grzegorzczuk

(K.G.)

[SOP]